

Kapitola **Problém relativní pravdy**

úsek

text

Jak už bylo řečeno, potřeba zjištění pravdy, která se u lidí nutkavě projevuje na všech úrovních, je způsobena potřebou AA správně antecepovat. K tomu je nutné vycházet ze správných dat a příběhů. Proto přirozeně pravdu o minulosti hledáme. Avšak pravda se jaksi osvobodila od potřeby jednotlivce a začalo se jí používat např. v soudních sporech jako základu rozhodnutí.

Zde ovšem často zúčastněné strany pravdu v zásadě znají. Avšak pokud jim není příznivě nakloněna, tváří se, jako by pravda byla jiná, a totiž jim příznivá.

Takže i např. podvodník potřebuje znát pravdu, aby mohl správně antecepovat, ale navenek hlásá něco jiného, aby nebyl usvědčen.

Tím přicházíme ještě k jemnějšímu rozlišení:

Dvě osoby, které mají na věc společného zájmu různý názor, se spolu dohadují, co je pravda. Někdo třetí, kdo spor sleduje, prohlásí: "Každý má svou pravdu".

Ideálně by ty dvě osoby měly dát dohromady všechny vědomosti o oné záležitosti, aby zkvalitnily antecepci, ale často narážejí na nechuť změnit vlastní model, protože by to mohlo bolet. A tak jeden druhého neposlouchají, a obviňují se z manipulace s fakty.

Podobný problém vzniká v politice. Historikové a komentátoři předkládají různá historická fakta, nebo falsa, a politici se je snaží "ve jménu pravdy" využít ve svůj prospěch. Klamání spočívá v tom, že existují dvě pravdy.

- 1) Pravda antecepční, sloužící ke správnému předcitování budoucna
- 2) Pravda výběrová, sloužící k prosazení něčích zájmů.
(výběrová značí, že z nekonečného množství možných podrobností jsou vybrány ty, které mají podpořit něčí zájem.)
Paradoxní je, že velmi často stejná osoba v jednom okamžiku vnímá obě tyto pravdy, tj. chápe, že se neshodují, nebo jsou dokonce v hlubokém rozporu.

Když tedy někdo říká: "Chci znát pravdu", nebo "Řekni mi pravdu", musíme rozlišit, kterou z obou chce vlastně znát.

Pokouší se námi manipulovat, aby nás ve jménu pravdy donutil k rozhodnutí? Nebo chce zlepšovat vlastní antecepci, aby se vyhnul bludným rozhodnutím?

Problém v sobě navíc obsahuje prvek důvěryhodnosti. Pokud je předkladatel výběrové pravdy usvědčen z nekalé manipulace s fakty ztrácí důvěryhodnost.

A kdo ztratí důvěryhodnost, ztrácí ve sporu presumpci nevinny a bude hůře obhajovat své zájmy.

Přesto je práce s výběrovou pravdou uměním. Je třeba vybrat taková fakta, která nemůže druhá strana jednoduše vyvrátit, a současně obratně snížit význam dalších faktů, nebo dokonce skrýt fakta, která by zájem první strany ohrožovala.

Tímto uměním se živí spousta lidí a učí se jej už i malé děti.

Nejvýznačnější umělci v oboru výběrové pravdy jsou politici, právníci, novináři, pracovníci reklamy, obchodníci,...

úsek	text
	Pracují s nimi ovšem i zvířata. Známy příklad koroptve, která předstírá poškozené křídlo a belhá se před liškou pryč od svého hnízda a ve chvíli, kdy už ji liška skoro má, ulétne.
Důsledek	Máš-li úspěšně jednat se subjektem A o námětu S, musíš si promyslet obě pravdy, které o tomto námětu subjekt A má.
Závěr	Je třeba v každém důležitém případě znát vzhledem k jednomu subjektu OBĚ JEHO PRAVDY.